

Վարդացողաց զվայ (զոր բազմագութն Տէր այլ մի եւս ցոյց տացէ այսպիսի տեսիլ ազգի մերում) եւ յետ վեց աւուր որ նոր կիւրակէի Շաբաթն իջուցին զնա զՊրոխորօն վարդապետն ի կէօմբի-կի առջեւէն ի նաւ իմն, եւ արտահալած արարին ի սամսօնի բերդն արգելելով. եւ ի նոյնում Շաբաթի օրն զՅարութիւն վարդապետն խիլաթ(յ)եցին ի Փաշայի Գուռն, եւ բերեալ նստուցին հանդիսապէս ի պատրիարքարանն. վասն Մինաս վարդապետին Փոխանորդ՝ որ ընդ գալն եղև Պատրիարք ի քաղաքս:»

Վերջին մութ կտորին ի լուսաւորութիւն յառաջ կը բերեմ նոյն ձեռագրին ուրիշ մէկ տեղին.

«Պրոխորօն Վ. Սիլիստրեցի նուիրակ Երուսաղեմի, ՌՃՂԸ, Մարտի 26 նստաւ յօրն Զատիկի Զ օր ժառանգեաց. յետ Զ աւուրց նոր կիւրակէի Շաբաթի օրն քշեցին՝ Մինաս Վ. Ակնցի, Առաջնորդ՝ Մշու Ս. կարապետի ՌՃՂԸ. որոյ վէքիլ նստաւ Յարութիւն Վ. ն Պալատցի, մինչեւ բերին զՄինաս յԱրզրումայ, որ եմուտ ի Ստամպոլ ՌՃՂԸին եւ ժառանգեաց զաթոռն: Գէորդ Վ. Ղափանցի, ՌՃ. Յունվարի ԺԴ, սակս զի զվերոյ գրեալ Մինաս Պատրիարդն՝ կաթողիկոս արարին ի Ս. Էջմիածին:»

Սակայն որովհետեւ Հ. Գրիգոր ի յիշուութենէն միայն կը պատմէ յիշեալ հանդիպումն ընդ Պրոխորօն նուիրակին Երուսաղեմի՝ «շուրջ զամաւ 1740», եւ Մեսրոպ ունի եպիսկոպոսութեան վկայական Ստոյ Յովհաննէս կաթողիկոսէն՝ 15 Օգ. 1742 թուագրեալ, եւ ուրիշ կողմանէ ինձ ծանօթ է ստուգապէս, որ